

Personer af samme Erhverv, kan ske Fyldest. Det vil ganske simpelt ske Fyldest gennem de Forhold, som det ærede Medlem selv pegede paa, nemlig ved den Omstændighed, at Kommunalraadene, i hvis Sammensætning der efter Forholdstalsvalgmaadens Indførelse ikke er sket synderlig Forandring, nu som før utvivlsomt altid vil tilkalde til Deltagelse i deres Arbejde forskellige Repræsentanter for de Erhverv, som er stærkt repræsenterede i Kommunen. Det er ganske simpelt hen nødvendigt, ikke blot for det kommunale Livs Udfoldelse — det ærede Medlem, der tror saa slet om Partierne, tror jo, at Partierne kunde se bort fra disse Hensyn —, men ogsaa, fordi det vil være en Livsbetingelse for ethvert Parti, der opstiller en Liste til Kommunalvalgene, at tage Hensyn til de forskellige Erhverv efter den talmæssige Repræsentation, disse har indenfor Kommunen. Naar man f. Eks. ser paa By-Erhvervenes nuværende Repræsentation i Kommunalraadene, Byraadene, viser det sig, at disse er sammensatte paa en i høj Grad blandet Maade af Repræsentanter for de forskellige Erhverv. Den Statistik, som Statens statistiske Bureau har udgivet, viser, at af samtlige Byraadsmedlemmer er 42,8 pCt. Repræsentanter for selvstændige næringsdrivende, 31,3 pCt. er Repræsentanter for de immaterielle Erhverv, 14,3 pCt. for Haandværkssvende og Arbejdsmand og 7,6 pCt. for andre Erhverv. Det ærede Medlem vil altsaa se, at de næringsdrivende har en overordentlig stor Repræsentation i de nuværende Byraad, som selvfølgelig vil afspejle sig videre i de valgte Landstingsmedlemmer. Jeg gentager, at de, som lægger Vægt paa dette Hensyn, tager fejl, naar de tror, at der er nogen anden tænkelig Maade, hvorpaa dette Hensyn kan blive respekteret, end just gennem dette Forfatningsforslag. Thi her er en offentlig Organisation, man kan bygge paa. Alle de Herrers øvrige Planer tenderer i Retning af at bygge paa Organisationer, som ikke er offentlige, paa Institutioner, frivilligt skabte Sammenslutninger og saa fremdeles. Men de ærede Medlemmer vil komme til at se, hvis de ikke allerede er komne dertil, at naar de skal udføre Tanken i Lovsform, vil den strande paa Umuligheden af at finde en Form, hvorunder de forskellige Erhverv forholdsmæssigt kan stilles overfor hinanden.

Jeg har nu udviklet, at hvis man lægger Vægt paa Hensynet til at sikre de forskellige Erhverv en passende Repræsentation i Landstinget, tilfredsstiller dette

Forfatningsforslag alt, hvad man i saa Henseende kan ønske. Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Hensyn er berettiget, vil jeg ogsaa gøre en enkelt Bemærkning om, og den kan jeg føje til nogle enkelte Bemærkninger om de Herrers stadig fremsatte Anskuelse, at det gælder om at faa Sagkundskaben repræsenteret. Hvad vil det sige, at Sagkundskaben skal repræsenteres i Landstinget eller i Folketinget? Saaledes som Sagkundskaben efterhaanden er specialiseret her i Verden, vil det være ganske umuligt at faa al Sagkundskab repræsenteret i en offentlig Forsamling. Og hvorledes skal der tilvejebringes en Afvejelse af, hvilken Sagkundskab det særlig er, der kræves til Repræsentation i de to Ting? Der var en Tid, hvor man vilde betragte det som en særlig nødvendig Sagkundskab for at have med Lovgivningsvirksomhed at gøre, at man var i Besiddelse af juridisk Uddannelse. Men jeg tror ikke, der er nogen, som nu vil hævde, at vi skal bygge vort Forfatningsliv paa at give den juridiske Sagkundskab en eller anden særlig begunstiget Stilling indenfor Folkerepræsentationen. Og jeg tror, at naar man gennemgaar de forskellige Arter af Sagkundskabers Krav paa Repræsentation, vil man komme til akkurat det samme Resultat; det er ikke muligt at afveje eller fastslaa, hvilken Grad, hvilken Art, hvilken Styrke af Sagkundskab der nu netop er nødvendig. Men det er i Virkeligheden ogsaa ganske overflødig. Thi Sagkundskaben virker jo i Rigsdagens Forhandlinger med en aldeles overvældende Magt ude fra. Ethvert Lovforslag, som kommer her til Tinget, er forberedt gennem sagkyndige Kommissioner eller gennem den sagkyndige Administration. Alt, hvad der er af Sagkundskab i Landet, den bedste, der er, kaldes jo frem til Udarbejdelse af Lovforslagene; naar det er store Sager, forelægges der for os en Række af Dokumenter, hvor Sagkundskaben har haft Lejlighed til at udtale sig. Det, der skal findes i Rigsdagen, er ikke den administrative eller videnskabelige Sagkundskab, men det er et Udtryk for Folkets Opfattelse af, hvad der skal være politisk Retning i Landet, hvad der skal være den politiske Lovgivning her i Landet. Og derfor har intet nogen Sinde forekommet mig mere taabeligt end det Aandshovmod, som ser ned paa den Arbejder, som kommer ind i denne Forsamling, eller den Landbruger, som kommer herind uden nogen speciel Sagkundskab paa det ene eller andet Omraade. Det er Udtryk for manglende Forstaaelse af, hvad det drejer sig om i det